

Recensie: Titanic Live****1/2

Kon. Elisabethzaal Antwerpen
zaterdag 21 oktober 2017

foto © Sven Dullaert

Recensie:

Dit jaar bestaat de film Titanic, de film over de scheepsramp van het "onzinkbare" schip 20 jaar. 1522 mensen stierven, vaak door bevriezing omdat er onvoldoende reddingssloepen voorzien waren in deze boot. De prent van James Cameron won maar liefst 11 Oscars waaronder die van beste film, beste regie, beste originele muziek (James Horner) en beste originele lied "My heart will go on". 20 jaar na verschijnen, werkt de film nog steeds. De humor, de romantiek, erotiek, dramatiek en muziek zorgen dan ook voor een geweldige cocktail. Wat voor Jack Dawson (Leonardo DiCaprio) een toevallige trip naar de States is die hij wint na een spelletje poker, een trip naar de vrijheid met gigantisch veel mogelijkheden voor de boeg, is dat hoegenaamd niet voor Rose DeWitt Bukater (Kate Winslet). De Titanic voelt voor haar aan als een gevangenis. Ze wordt in een keurslijf (letterlijk: een korset) gestoken en zal in de States moeten huwen met Caledon Hockley (Billy Zane) omdat haar overleden vader weliswaar de goede naam van de familie heeft bezorgd maar achteraf kennelijk ook een heleboel schulden. Wil haar moeder en haar dochter hun stand behouden, dan is een gearrangeerd huwelijk de enige oplossing. Zo niet moeten ze van nul beginnen in Amerika. Rose wil dan ook zelfmoord plegen op een dag door zich in het water te gooien maar Jack kan haar op andere gedachten brengen met "It hits you like a thousand knives stabbing you all over your body. You can't breathe. You can't think. At least, not about anything but the pain. Which is why I'm not looking forward to jumping in there after you."

Zo bloeit er een verboden liefdesromance aan boord van de Titanic tussen twee mensen die behoren tot verschillende klassen. Zij tot de upper class, en hoewel ze door de schulden van haar vader haar stand dreigt te verliezen, kan haar dat geen barst schelen. Hij behoort dan weer tot de lagere klasse. Haar gevoelens voor Jack laat ze primeren, ze spreekt stiekem met hem af en laat zich ook naakt, enkel met de peperdure blauwe diamant in de vorm van een hart: 'Le coeur de la mer' aan, door Jack portretteren. Hij heeft niets te verliezen als arme kunstenaar: "I figure life's a gift and I don't intend on wasting it. You don't know what hand you're gonna get dealt next. You learn to take life as it comes at you ... to make each day count." stelt ie tijdens het diner op uitnodiging van Hockley omdat Jack Rose gered heeft. Later in de film zal de oude Rose (de in 2010 overleden Gloria Stuart) over Jack zeggen: "A woman's heart is a deep ocean of secrets. But now you know there was a man named Jack Dawson and that he saved me... in every way that a person can be saved."

Wanneer het Antwerp Symphony Orchestra nog maar de opening van de film live speelt, met die magistrale muziek van 20th Century Fox, komen de haartjes op onze armen al meteen recht. Het publiek geeft het orkest al meteen een stevig applaus, niet meer dan terecht overigens, voor de allereerste magistrale en dynamische maten die we tijdens de avond te horen krijgen. Live komt de muziek van James Horner nog beter tot haar recht. Enerzijds is er namelijk de folky toets wanneer Rose bijvoorbeeld met Jack gaat dansen in derde klasse. Het is dan dat concertmeester Lucian-Leonard Raicof met een eerste violiste links achteraan het podium trekt om er samen met Eric Rigler (pipes & whistles) en Clara Sanabras (zang en mandoline) een intiem maar steeds opgewekt folkbandje te vormen terwijl Rose zich in Titanic niet laat kennen: "What? Do you think a first class girl can't drink?"

Daar tegenover staat een geweldige Yutaka Oya aan de vleugelpiano die vaak solo of begeleid door de strijkers nostalgische gevoelens weet op te roepen (het eerste oogcontact tussen Rose en Jack, ...). Niet zelden gelinkt aan die cruciale scène waarin Rose naakt geportretteerd wordt overigens. Wanneer de hoogbejaarde Rose haar spiegel van destijds terug in de handen heeft die schattenjager Brock Lovett uit het wrak naar boven heeft gehaald, stelt ze: "This was mine. How extraordinary! And it looks the same as it did last time I saw it. The reflection's changed a bit ..." Het is trouwens niet de enige keer dat Rose humoristisch uit de hoek komt in de film: "Do you know of Dr. Freud, Mr. Ismay? His ideas about the male preoccupation with size might be of particular interest to you." is nog zo'n schoontje.

De sterkte van Titanic is niet alleen dus het drama met het schip dat zinkt op zich, de overlevingsdrang "of ontkenning" of ontkenning" of ontkenning" fase waar sommigen tot het einde in vast blijven zitten "de survival of the fittest", de prent geeft ook subtiel kritiek op het blasé gedoe van de elite en de ongelijkheid tussen arm (die veel minder kansen op overleven hadden omdat de rijken eerst in de weinige reddingssloepen mochten plaatsnemen) en rijk en de prestatiedrang, scoringsdrang, het willen opscheppen in onze maatschappij: "Well, I believe you may get your headlines, Mr. Ismay." stelt de kapitein die sneller moest varen zodat de Titanic vroeger dan voorzien zou aankomen in de States. Daarnaast is de film ook een kleine ode aan jeugdig enthousiasme "I'm the king of the world!" (Jack).

Trekt Horner bij de start van de film, wanneer de inscheping gebeurt, de brede kaart met het orkest, onder andere met buisklokken die het plechtstatige karakter onderstrepen, dan is vooral het tweede deel van de film een kolfje naar de hand van de percussie (pauken en troms), de strijkers die hun snaren kort mogen aanstrijken en de koperblazers. Harpen horen we dan weer wanneer we een lijk onder water zien in Titanic, wat ook een verwijzing is naar de eindscène waarin de oude Rose het tijdelijke voor het eeuwige ruilt en haar jonge Jack opnieuw ontmoet aan de klok van het schip terwijl alle passagiers hen een applaus geven. Het kinderkoor van de Munt voorziet de score van etherisch gezang, het goddelijke terwijl Sanabras de weemoed, de folk, het menselijke aspect voor haar rekening neemt.

Hoewel het Antwerp Symphony Orchestra onder leiding van David Firman sommige muziek uit de film niet live speelt "zo horen we de achtergrondmuziek (o.a. Strauss) op het dek samen met de geluidsband van de film, wat wellicht een artistieke keuze is, omdat je om hetzelfde effect te genereren met micro effecten dient te werken op je muziekinstrumenten "zette het orkest een erg straffe prestatie neer die zeer gewaardeerd werd door het tamelijk jonge publiek "velen waren nog peuter of niet eens geboren in 1997 volgens ons "dat terecht een staande ovatie gaf achteraf.

Sanabras was erg goed in haar folkuitvoeringen en geneurie op 'My heart will go on'. Maar wanneer ze de klassieker van Céline Dion tijdens de end credits moest zingen, bleek dat toch net een tikkeltje te hoog gegrepen voor haar timbre. Sanabras klonk wat gecrispeerd in de hoge noten. Dat neemt echter niet weg dat we een prachtige avond beleefden in het exquisite kader van de Koningin Elisabethzaal, met stip dé beste concertzaal in Antwerpen qua akoestiek en publiekscomfort. Ook de knipoog van het Antwerp Symphony Orchestra die de bezoekers bij het binnenkomen alvast een pakje papieren zakdoekjes bezorgde, konden we erg smaken. Het zorgde er alvast voor dat ons tranendal tijdens het tweede deel van Titanic Live geen plaatselijke wateroverlast veroorzaakte tot in de Kreeftstraat in Zurenborg ...

< Bert Hertogs >

Titanic Live is nog op zondag 22 oktober 2017 om 15u te zien in de Kon. Elisabethzaal Antwerpen.Â Â